

Будуть...

Будуть знов ластівки темнокрилі тихенько літати,
На балконі твоїм знову витимуть гнізда вони.
Знову, граючи крильми, будуть вікна легенько торкати
Диво-піснею, подихом ніжним весни.
Але ті, що тоді в напівлеті спинили крилята,
Щоб красу твою бачить і щастя мого сліди,
Що зуміли тоді імена наші запам'ятати,
Не повернуться вже сюди.
Будуть знов на паркан підніматися зарослі ніжні,
Зацвітатимуть квіти у вечірній замріяний час.
Але ті, що росю світилися свято і ніжно,
Що сльозами дня опадали в стривожену тишу,
Не повернуться вже до нас.
І високі слова неземного, палкого кохання
На твоїх почуттях задзвенять, ніби відгук струни.
І, можливо, тоді твоє серце прокинеться зрання
Від глибокого сну і не буде вже більше сумним.
Я в безумстві німім на колінах, неначе до Бога,
Підніму в небеса почуттям переповнений зір.
Так, як я покохав, не чекай уже більш ні від кого,
Так уже не кохатимуть, чуєш – ніколи! Повір!